

Хороший матеріал

КУПИТИ

Енді - стендап-комік. Але зараз йому зовсім не смішно: його кинула кохана. Джен просто збрала речі й пішла - після кількох років разом, без драми, без пояснень...

Що робити чоловікові, якого кинули? Правильно - зануритися в самокопання, згадати всі свої провали, поскаржитись друзям і... можливо, навіть використати власне життя як матеріал для стендапу.

Літо, 2019

Причини, чому добре, що я не з Джен

Не вміє танцювати. Зовсім не відчуває ритму. Раніше це здавалося мені чарівним, поки я не побачив, як люди сміються з неї. І, хоча дуже прикро це казати, мені було соромно.

Одного разу випадково почув, як вона сказала моєму двоюрідному братові-підлітку, який попросив поради щодо вступу до університету: «Ходімо якимось вип'ємо капучино й поговоримо».

Взагалі-то, вона має цілком стандартні для дев'яностих уявлення про такі гламурні речі, як-от коктейлі чи як витратити купу грошей на тарілку тальятеле в «маленькій кав'ярні».

Відмовляється приїжджати в аеропорт бодай на хвилину раніше, ніж за півтори години до вильоту.

Її більше не треба переконувати полюбити місцину, де ми живемо.

Коли після вечірньої пробіжки вона заходить до вітальні, то розтягується перед телевізором і запитує: «Що це показують?», — змушуючи мене пояснювати, яку програму я дивлюся, хоча знає сама, що йде. Просто бажає продемонструвати, що вона тренувалася, поки я тут дивився «Допоможіть, я барахольник!».

Надто багато й надто самодоволено патякала про те, що вона виросла у великій родині, ніби то було її особистим вибором — бути однією із чотирьох дітей.

Завжди хвалилася тим, що, якби їй дали орден Британської імперії, вона відмовилася б від нього через свої очевидні ліві республіканські погляди. Але коли я запитував, за що саме їй могли б його дати, вона жодного разу не змогла відповісти.

Думаю, ніколи насправді не відмовилася б від ордену, якби їй його дали.

Їй потрібна година перед сном, незалежно від того, о котрій вона прийшла: виконати семиетапну процедуру догляду за шкірою, переглянути додатки для шопінгу та прослухати подкасти. І все ж таки вранці їй вистачало лише двадцяти хвилин від того моменту, як спрацьовував будильник, до того, як вона виходила з дверей квартири.

Завжди запізнюється до мене, хоча на роботу не запізнюється ніколи.

Не вміє водити машину (інфантильна).

Якимось чином примудрялася пов'язувати сюжет кожного фільму, який ми дивилися, зі своїм власним життям.

Її нестерпна сестра Міранда, яка ходить на протести з безглуздими саморобними плакатами на кшталт «Історія спостерігає» і яка, наскільки я знаю, ненавидить мене, бо завжди, коли приходила на вечерю, весь час торочила про «білих гетеросексуальних чоловіків, незалежно від того, яку тему ми обговорювали. Колись вона казала при цьому «Вибач, Енді», але врешті-решт їй стало начхати.

Її друзі з роботи нудні та одноманітні, а не веселі або смішні.

Постійно заявляє, що вона — неймовірна авантюристка, але жодної справи так і не довела до кінця. Хотіла взяти відпустку на рік, щоб помандрувати, бо в неї ніколи не було академічної відпустки («наступного року»). Хотіла переїхати до Парижа («зараз не найкращий час»). Хотіла підстригтися («на роботі це не сподобається»). Хотіла поїхати на рейв-тусовку просто неба («коли пройде моя алергія»).

З двадцяти дев'яти років вона щотижня ходить до психотерапевта, але ніколи мені не розповідала, про що вони там говорять. І я ніколи не помічав, що з нею щось не так.

Занадто впадає перед собаками та розмовляє з ними, як з людьми.

Її неотесаний батько.

Її дивакувата мати.

Виросла в сімі, де ходять на довгі безглузді прогулянки та грають у настільні ігри.

Дратівливо балакуча. У школі була в команді з дебатів, тому за майже чотири роки я не зміг виграти жодної суперечки — навіть тоді, коли мав рацію.

Завжди чіплялася до того, що я гризу нігті та длубаюся в ногах, маю забагато волосся в ніздрях та в дупі тощо. І це при тому, що сама завжди копирсається у своїх кутикулах.

Розмовляла в кінотеатрі.

Удавала, що не впевнена, чи хоче дітей, бо піклується про планету, але я думаю, що вона просто не хотіла дітей від мене.

Ніколи не говорила серйозно про дітей, хоча и знала, як сильно я хочу бути татом, але час від часу в розмові з людьми згадувала: «Це одне з імен для моїх майбутніх дітей».

Серед тих імен були: Ной, Блу (?) та Зебеді.

Снобка. Яюсь сказала, що людей, які дорогою на літній відпочинок начепили в аеропорту солом'яні капелюхи, вважає провінційними.

У музеях надто довго затримувалася біля кожного експоната чи картини й могла накинутися на мене, якщо я проходив виставку занадто швидко.

Одного разу я бачив, як вона шанобливо кивнула до крихітної нефритової ложечки в Британському музеї.

За майже чотири роки спільного життя я лише кілька разів бачив її сльози — й не тоді, коли ми розлучалися.

Раз це будо, коли ми дивилися документальний фільм про Джоні Мітчелл.

Одне слово, зруйнувала моє життя.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ